

Egy „liturgikus” álom

Gondolom, azért mert napról napra nézegetem a mi kis erdőnkben lévő kisebb-nagyobb fákat, bokrokat, ezt álmodtam...

Azt álmodtam, hogy egy templomban voltam, mely nem katolikus, sem református vagy evangélikus, hanem inkább ökuménikus volt, és abban sem vagyok biztos, hogy misét mutattak be, vagy más velem együtt énekelt.

Eleinte valamelyik lányomat véltem felismerni benne, de miközben kibontakozott az álmom inkább Marta arcát kezdtem látni. Kezemben tartottam az énekes könyvet, nem volt nagy, sem kicsi, nem volt túlságosan vastag és minden lap alján le voltak írva az énekek szövege. Lehetek zsoltárok, himnuszok vagy a kettő keveréke, jól ismert vagy kevésbé ismert mondatokkal, versekkel. A szövegek felett, az egész oldalt egy színes, gyönyörű fa töltötte be. Ennek a fának közös gyökeréből egyenesen felfelé emelkedett két törzs, melyek fokozatosan elváltak egymástól, az egyik erősebb és vastagabb bal felé, a másik vékonyabb és kecsesebb jobbra. A két törzsből minden irányban születtek a tüskék nélkül és színes levelekkel teli ágak.

Az álomban jól tudtam, hogy a fa volt a pentagram (ötvönalas) és az ágak, a levelek pedig, a hol magassabbak, hol mélyebbek, hosszabbak vagy rövidebbek hangjegyek. Ezeket olvastam éneklés közben! A dallam a vastagabb ágakon emelkedett fel vagy ereszkedett, néha megállt ezeken, többször a leveleken is, de mindig szelíden, gyendéden és szabadon. Így alakult a dal.

Egy adott pillanatban a mellettem álló azt súgta nekem, hogy nem nagyon ismerte ezt a fajta zeneírást, azért nehezen tudja leolvasni. Én azt válszoltam neki, hogy nyugodjom meg, egyszerűen kövessen engem és eképp együtt folytathatjuk.

De hirtelen azt is észrevettem, hogy valami nincs redjén, mert a dalt szolmizálva énekeltem és nem a szöveggel, annak ellenére, hogy minden lap alján ott volt leírva pont azért, hogy alkalmazzam a fán kibontakozott dallamhoz.

És arra is rájöttem, hogy sajnálatos módon nem voltam képes úgy énekelni, mint ahogyan a könyv kívánta tőlem és ezért, a mellettem állónak fordultam: „Nem, nem tudom megcsinálni, és nem merek rögtönözni oly sok ember előtt, inkább akárhányszor én megállnék te olvasd hangosan a szöveget” Ő kezdte olvasni a szöveget, eleinte világosan, jól tagoltan, hogy érthető legyen, de rövid idő alatt az olvasás kapkodó és zavaros lett, olyan, mint ha valaki beakarná fejezni minél hamarabb feladatát... Ezen a ponton véget ért a szépen indult álmom, vagy lehet, hogy más és lényegtelen irányba terelődött, de arra már nem emlékszem.

Reggel, miközben kávéztunk, elmeséltem álmomat Martának. Tetszett neki és azonnal megkérdezte: „Mit jelenthet? Talán azt, hogy hiányzik neked az éneklés?” Azt válszoltam, hogy nem, nem hiszek abban, hogy az álmoknak rejtett és megfejtésre váró jelentésük lenne, inkább a megélt élmények és

események tudatalatti keverékek, ezekből egy ehhez hasonló szép álmom vagy ellenkezőleg egy rémálom lehet.

Mindenesetre, az álmomtól gondolkodóba estem. Igaz, hogy nincs jelentése de igen, hogy mégis szolgálhat valami tanúsággal. Mert az álmomban, melyben a hangom tökéletesen összeolvadt azzal a dallammal, melyet a fában olvastam, azt sejtettem, hogy hasonlóképpen szállhat Isten felé az életem dallama, az életé, a természeté, kő a fák, a folyóé, de mindenekelőtt minden egyes embernek a dala. Az a dal, amely összeköti a teremtményt a Teremtővel.

Emlékeztem arra az időre, amikor évről évre minden vasárnap együtt énekeltük a Zsolozsmát... és akkori hiányérzetemre is, hisz a talán legtökéletesebb és legszebb, ember által alkotott imát énekeltük, de mégis annak merev lekötő strukturához kellett alkalmazkodnom.

Álmomba viszont, bár a fa irányított engem az ágain, levelein keresztül, mégis én magam tudtam szabadon felszállni vagy leereszkedni a szívem (vagy a lelkem?) szerint; a szépség, a harmónia és az Isten iránti benső vágyakozás vitt engem. A fa kottában a dallam nem volt valami szigorú zeneírás, melyet hibátlanul kellett megfejtenem, hanem minden kanyarnál, akár mikor, akár melyik szünetben, váratlan meglepetések vártak rám, amelyek mindig új lehetőségekkel kínáltak, hogy folytathassam az énekést megérzéseim vagy ihletem szerint... egészen a végtelenségig, ha nem ért volna véget az álmom.

Az oldalak alján sem szerepeltek szövegek, amelyeket betűről betűre, szó szerint kellett olvasni, hanem a szent szövegek mintát követve, helyet hagytak a saját gondolataimra, saját szavaimra és fohászaimra. Az álmomban a mellettem álló szövegolvasása kezdett szétesni, amikor begörcsölt és monotonná vált. Abban a pillanatban egy üres és értelmetlen szavakból álló halmaz lett.

Ha azt szeretném, hogy az Istenhez felszálló énekem szép legyen, kell, hogy a szöveg és a dallam teljesen összeolvadjanak, egyik engedelmesen és szeretetteljesen kísérje a másikat és fordítva.

És az is kell, hogy együtt repítsék magasra a saját gondolatunkat, érzésünket, óhajunkat, bánatainkat és örömünket, de legfőképpen a hálánkat mindenért, amit ingyen kaptunk Tőle.

